

Súd: Krajský súd Trenčín
Spisová značka: 17Co/104/2020
Identifikačné číslo súdneho spisu: 3720200978
Dátum vydania rozhodnutia: 30. 11. 2021
Meno a priezvisko sudcu, VSÚ: Mgr. Ivan Kubínyi
ECLI: ECLI:SK:KSTN:2021:3720200978.1

ROZSUDOK V MENE SLOVENSKEJ REPUBLIKY

Krajský súd v Trenčíne v senáte zloženom z predsedu senátu Mgr. Ivana Kubínyiho a sudkýň JUDr. Gabriely Janákovcej a JUDr. Aleny Záhumenskej v spore žalobcu D., právne zastúpeného D., proti žalovanému E., právne zastúpeného I., o zaplatenie 1 003,20 eur s príslušenstvom, o zaplatenie 1 003,20 eur s príslušenstvom, o odvolaní žalovaného proti rozsudku Okresného súdu Považská Bystrica zo dňa 29. septembra 2020, č.k. 5C/9/2020-53, takto

rozhodol:

- I. Rozsudok súdu prvej inštancie **p o t v r d z u j e .**
- II. Žalobcovi nárok na náhradu trov odvolacieho konania **n e p r i z n á v a .**

o d ô v o d n e n i e :

1. Napadnutým rozsudkom súd prvej inštancie vyhovel žalobe a žalobcovi priznal nárok na náhradu trov konania v rozsahu 100 %. Rozhodoval na základe žaloby, ktorou sa žalobca domáhal od žalovaného zaplatenia náhrady škody na zdraví - bolestného, ktorá mala žalobcovi vzniknúť v dôsledku napadnutia žalobcu žalovaným. Súd prvej inštancie v prvom rade konštatoval, že nebol viazaný rozhodnutím o priestupku, na základe ktorého bolo konanie o priestupku zastavené z dôvodu nepreukázania spáchania skutku. Uviedol, že podľa § 193 CSP je súd viazaný iba pozitívnym rozhodnutím o priestupku, teda o tom, že bol spáchaný priestupok a kto ho spáchal. Zastavenie priestupkového konania pre nepreukázanie skutku však nevylučuje, aby súd rozhodujúci o náhrade škody prijal záver opačný. Súd prvej inštancie považoval za nesporné, že medzi stranami došlo k incidentu. Z priestupkového spisu mal za preukázané, že žalovaný sa pri danom incidente oháňal dreveným hranolom a z lekárskeho zistenia zistil, že v rozhodnom čase utrpel žalovaný zranenia, ktorých mechanizmus vzniku zodpovedal podľa odborného vyjadrenia znalca útoku inej osoby predmetom, ktorým mohol veľmi dobre byť drevený hranol. Na použitie dreveného hranola pri incidente pritom zhodne poukazovali obe strany sporu. Z uvedených zistení potom súd prvej inštancie prijal záver, že žalovaný žalobcovi spôsobil ním tvrdené zranenia, v dôsledku čoho zodpovedá za škodu na zdraví žalobcu spočívajúcu podľa § 444 OZ v bolestnom stanovenom v odbornom vyjadrení znalca na 55 bodov, t.j. na 1 003,20 eur v zmysle príslušných ustanovení zákona č. 437/2004 Z.z. o náhrade za bolesť a sťaženie spoločenského uplatnenia.

2. Proti rozsudku podal odvolanie žalovaný, ktorý žiadal napadnuté rozhodnutie zmeniť a žalobu zamietnuť. Namietal, že súd prvej inštancie neumožnil žalovanému vypovedať a priklonil sa iba k tvrdeniam žalobcu. Tiež sa nedostatočne vysporiadal s existujúcim rozhodnutím v priestupkovom konaní, ktorým síce skutočne nie je súd viazaný, ale nie je prípustné, aby sa s ním dostal do rozporu. Podľa žalovaného nebola tiež preukázaná príčinná súvislosť medzi zraneniami žalobcu a konaním žalovaného, keď zo žiadneho dôkazu nevyplýva, že zranenia žalobcovi spôsobil práve žalovaný. K uvedenému neexistujú žiadni priami svedkovia. Rovnako bolo podľa žalovaného nesprávne, ak súd prvej inštancie konštatoval, že medzi stranami nebol sporný incident, keď z rozhodnutia o priestupku

jednoznačne vyplýva, že: nebolo preukázané, že žalovaný fyzicky napadol žalobcu spôsobom, ktorý mu bol kladený za vinu, pretože na jednej strane žalobca vypovedal, že k útoku došlo a na druhej strane žalovaný svoje konanie odôvodňoval obranou proti útoku. Súd prvej inštancie tiež podľa žalovaného svojvoľne a nesprávne vykladal odborné stanovisko E.. U., keď v tomto nie je vylúčené, že zranenia žalobcu by mohli byť spôsobené napríklad pádom, a tiež v ňom nie je uvedené, že by sa zranenia na chrbte ruky vyskytovali len pri útoku inej osoby. Žalovaný namietal aj nevykonanie výsluchu znalca k otázke, či mohla tvrdená tržná rana na hlave zanechať stopy na oblečení žalobcu, pretože žalobca aj pred policajnou hliadkou tvrdil, že na oblečení nemá nijaké stopy. Žalovaný považoval aj za otázku, či by tvrdený útok hranolom na hlavu nezanechal oveľa závažnejšie následky ako následky popísané žalobcom, a mal zato, že by tomu tak rozhodne bolo. Ďalej žalovaný spochybnil stanovenie bodov bolestného, pretože E.. U. podal iba odborné stanovisko a pre stanovenie bodov bolestného je potrebný lekársky posudok. Pochybením súdu prvej inštancie bolo podľa žalovaného aj nevypočutie jeho syna ako svedka s odôvodnením, že tento nebol priamym svedkom incidentu. Ako však vyplýva z výpovede syna žalovaného pri prejednaní priestupku, syn žalovaného idúc na pomoc otcovi zahliadol žalobcu bežať po dvore a následne počul smerom od neho hluk železa. Vzhľadom na neporiadok na dvore žalobcu je preto podľa žalovaného pravdepodobné, že žalobca tam spadol a spôsobil si zranenia. Tu žalovaný opätovne poukázal na to, že odborné lekárske stanovisko spôsobenie zranení žalobcu v dôsledku pádu nevyvylúčilo. Ďalej žalovaný poukázal na rozpor vo výpovediach žalobcu a jeho manželky v priestupkovom konaní, kde žalobca dňa 13.04.2018 uviedol, že videl žalovaného na svojom pozemku niečo robiť a šiel mu dohovoriť, zatiaľ čo manželka žalobcu uviedla, že vedela, že žalobca šiel von zatvoriť sliepku. Pri výpovedi dňa 14.08.2018 už aj žalobca uvádzal, že šiel zatvoriť sliepku, no jeho manželka uvádzala zmenenú verziu, že sliepku šla zatvoriť ona. Napokon žalovaný považoval žalobu za účelovú s cieľom pomstiť sa žalovanému a poškodiť ho. V tej súvislosti poukázal na iné konanie, v ktorom žalovaného žaloval na náhradu škody na zdraví syn žalobcu, a to tiež na skutkovom základe ublíženia na zdraví. V danom konaní bola žaloba zamietnutá, pretože nebolo preukázané, že škodu na zdraví spôsobil žalovaný a toto rozhodnutie bolo aj potvrdené odvolacím súdom. Rovnako tak malo byť podľa žalovaného rozhodnuté aj v tomto konaní, pretože ani tu nebolo preukázané, že škodu na zdraví spôsobil žalobcovi žalovaný.

3. Vyjadrenie k odvolaniu podané nebolo.

4. Krajský súd ako súd odvolací preskúmal vec podľa § 379 a 380 ods. 1 CSP bez nariadenia pojednávania odvolacieho súdu podľa § 385 ods. 1 CSP a dospel k záveru, že rozsudok súdu prvej inštancie je potrebné potvrdiť podľa § 387 ods. 1 CSP.

5. Odvolací súd preskúmal napadnuté rozhodnutie z hľadiska jednotlivých odvolacích námietok a zistil, že odvolanie nie je dôvodné. V prvom rade nezodpovedá obsahu spisu, že súd prvej inštancie neumožnil žalovanému vo veci vypovedať. Jeho stanoviská boli na pojednávaní prezentované prostredníctvom právneho zástupcu a výpoveď žalovaného ako dôkaz v konaní navrhnutá nebola, čo bolo príčinou, že výsluch žalovaného súd prvej inštancie nevykonal. Tento postup bol v súlade s ust. § 185 ods. 2 CSP a nedošlo tak k žalovaným tvrdenému odopretiu možnosti žalovaného vykonať dôkaz jeho výsluchom.

6. Súd prvej inštancie tiež správne konštatoval, že rozhodnutím o zastavení priestupkového konania nie je viazaný v zmysle § 193 CSP. Ohľadom priestupkov toto ustanovenie stanoví povinnosť vychádzať z rozhodnutia o priestupku len v prípade, že rozhodnutím o priestupku bolo konštatované, že bol spáchaný priestupok. Tento záver, ako aj záver o tom, kto priestupok spáchal je potom pre súd záväzným. Pokiaľ žalovaný namietal, že aj keď súd nie je viazaný rozhodnutím o zastavení priestupkového konania, nesmie byť rozhodnutie súdu s rozhodnutím o priestupku v rozpore, odvolací súd má zato, že napadnuté rozhodnutie súdu prvej inštancie nie je v rozpore so samotným výrokom rozhodnutia o zastavení priestupkového konania, a v ostatnom bol súd prvej inštancie oprávnený posúdiť vec samostatne.

7. Neobstojí tiež námietka žalovaného o nesprávnom zistení súdu prvej inštancie, že zranenia spôsobil žalobcovi práve žalovaný. V prvom rade strany sporu skutočne zhodne tvrdili, že medzi nimi došlo k incidentu. Súd prvej inštancie na základe zhodných tvrdení strán neprijal záver, že žalovaný fyzicky napadol žalobcu, ako sa nesprávne domnieva žalovaný. Pod pojmom incident je potrebné rozumieť stret (potýčku, konfrontáciu), z čoho samotného nevyplýva kto mal koho napadnúť. Pre vec je však podstatné, že tu v rozhodnom čase bol fyzický stret (incident) medzi žalobcom a žalovaným, ďalej že po tomto strete mal žalobca lekárom konštatované zranenia zodpovedajúce úderu dreveným hranolom, ktorého použitie pri incidente žalovaný uviedol aj v priestupkovom konaní, a napokon záver znalca o tom, že lokalizácia

týchto zranení svedčí skôr pre aktívne údery zo strany inej osoby. Zo žiadneho uvedeného zistenia súdu prvej inštancie posudzovaného samostatne by skutočne nebolo možné prijať záver o tom, že zranenia žalobcovi spôsobil práve žalovaný. A hoci k tomu neexistovala výpoveď priameho svedka, súd prvej inštancie správne uzavrel, že to tak bolo na základe posúdenia vyššie uvedených zistení v ich vzájomnej súvislosti. V nej jednotlivé zistenia na seba nadväzujú v logickom a časovom slede a umožňujú tak s dostatočnou istotou prijať záver, že zranenia žalobcovi spôsobil žalovaný. Takto dovodený záver je presvedčivejší, než to, že by si žalobca mal zranenia spôsobiť pádom dovodzovaným z počutého zvuku kovových predmetov smerom od miesta pohybu žalobcu, na ktorú skutočnosť poukazoval žalovaný. Súd prvej inštancie preto prijal správny záver, že zranenia spôsobil žalobcovi žalovaný, čím je daná aj príčinná súvislosť medzi konaním žalovaného a zraneniami spôsobenou škodou. Na veci nemení nič ani to, že v stanovisku E.. U. nie je vylúčené, že zranenia žalobcu by mohli byť spôsobené napríklad pádom, a tiež v ňom nie je uvedené, že by sa zranenia na chrbte ruky vyskytovali len pri útoku. Samotná neexistencia uvedených kategorických záverov odborného stanoviska nevyklučuje priebeh udalostí tak ako bol ustálený súdom prvej inštancie. Ako bolo uvedené, odborné stanovisko konštatovalo zranenia zodpovedajúce úderu dreveným hranolom, a že ich lokalizácia svedčí skôr pre aktívne údery zo strany inej osoby. Vzhľadom na to, že závery znalcov v obdobných prípadoch nemôžu byť vyjadrované s istotou, ale vždy len s istou mierou pravdepodobnosti, nie je námietka absencie kategorických záverov odborného stanoviska opodstatnená. Podstatné je, ktoré závery považoval znalec za pravdepodobnejšie a následné zasadenie záverov znalca do mozaiky ostatných zistení. V tomto postupoval súd prvej inštancie správne.

8. Nevykonanie výsluchu svedka - syna žalovaného nebolo pochybením súdu, pretože sa nejednalo o priameho svedka a žalovaným uvádzané tvrdenia, ktoré mal svedok potvrdiť - zvuk kovových predmetov smerom od žalovaného, neboli spôsobilé preukázať pád žalovaného spôsobujúci mu prezentované zranenia. Rovnako súd prvej inštancie nepochybil, keď nevypočul znalca k otázke možnosti stôp krvi na oblečení žalobcu z tržnej rany na hlave, keďže existencia tohto zranenia bola jednoznačne konštatovaná lekárom a tento záver lekára tak nemohlo spochybníť to, že žalovaný z rany na hlave nemal krv na oblečení.

9. Pokiaľ žalovaný považoval za otázne, či by tvrdený útok dreveným hranolom na hlavu nezanechal oveľa závažnejšie následky ako následky popísané žalobcom, a mal zato, že by tomu tak rozhodne bolo, jedná sa o dohady bez reálneho vplyvu na správnosť zistení súdu prvej inštancie, pretože aj účinnejší predmet útoku môže byť použitý rôznou intenzitou a bez ďalšieho tak nemožno vylúčiť ani následky nižšej intenzity.

10. Ako dôvodná neobstojí ani odvolacia námietka ohľadom lekárom zvolenej formy úkonu, ktorým stanovil počet bodov bolestného, keďže sa v názve takéhoto úkonu jedná len o formálnu stránku veci bez možnosti dosahu na vecnú správnosť záverov lekára.

11. Dôvodne uplatnenou odvolacou námietkou nie je ani žalovaným vyzdvihnutý rozpor vo výpovediach žalobcu a jeho manželky, spočívajúci v tom, ktorý z nich v danom dni zavierať sliepky. Ten nie je spôsobilý privodiť pochybnosti o závere súdu prvej inštancie, pretože sa jedná o okolnosť pre vec nevýznamnú.

12. Rovnako ani skutkové závery z iného súdneho konania týkajúceho sa iného incidentu v rodine strán sporu nemôžu mať dopad na správnosť záverov súdu prvej inštancie prijatých v tomto konaní.

13. Vzhľadom na uvedené nebolo odvolanie dôvodné a odvolací súd napadnuté rozhodnutie potvrdil ako vecne správne.

14. O nároku na náhradu trov odvolacieho konania rozhodol odvolací súd podľa § 396 ods. 1 CSP v spojení s § 255 ods. 1 CSP. V odvolacom konaní úspešnému žalobcovi však žiadne trovy nevznikli, pre žalobcovi odvolací súd nárok na náhradu trov odvolacieho konania nepriznal.

15. Toto rozhodnutie bolo prijaté senátom krajského súdu jednomyseľne.

Poučenie:

Proti rozhodnutiu odvolacieho súdu je prípustné dovolanie, ak to zákon pripúšťa (§ 419 CSP) v lehote dvoch mesiacov od doručenia rozhodnutia odvolacieho súdu oprávnenému subjektu na súde, ktorý rozhodoval v prvej inštancii. Ak bolo vydané opravné uznesenie, lehota plynie znovu od doručenia opravného uznesenia len v rozsahu vykonanej opravy (§ 427 ods. 1 CSP).

Dovolaťel musí byť v dovolacom konaní zastúpený advokátom. Dovolanie a iné podania dovolateľa musia byť spísané advokátom (§ 429 ods. 1 CSP).

V dovolaní sa popri všeobecných náležitostiach podania uvedie, proti ktorému rozhodnutiu smeruje, v akom rozsahu sa toto rozhodnutie napáda, z akých dôvodov sa rozhodnutie považuje za nesprávne (dovolacie dôvody) a čoho sa dovolateľ domáha (dovolací návrh) (§ 428 CSP).